

Trump orsakar oreda för USA-imperialismen

*Donald Trumps konflikt med stora delar av statsapparaten i USA saknar motstycke i modern amerikansk historia. Hans politik gentemot Nordkorea är i stort sett densamma som hans föregångares, men fumligare. skriver den Nyzeeländske Koreakännaren **Tim Beal**.*

Trump's överenskommelse med Kim i Singapore var ett brott mot USA-imperialismens kardinalregler.

Skenbart syftar **Donald Trumps** politik mot Nordkorea till att tvinga fram ensidig nedrustning, men spänning på Koreahalvön är en väsentlig del i den bredare strategin att inringa Kina och Ryssland och låsa fast Sydkorea och Japan i den imperialistiska maktstrukturen.

Presidenter har alltid ljugit, andra organ i staten har alltid ljugit, men tidigare var lögnerna i allt väsentligt samordnade. Många meningsskiljaktigheter naturligtvis, men i grunden sjöng de ur samma psalmbok. Nu anklagar de varandra för ”falska nyheter”, ständigt och högljutt.

USA:s globala inflytande baseras på tre faktorer: militär, ekonomisk och mjuk makt.

Militär makt

USA har den vida största militärbudgeten i världen, men de flesta kommentatorer fördunklar frågan genom att jämföra den med andra stora länders. Det ger en vilseledande bild. Den relevanta metoden är att jämföra USA:s och dess allierades gemensamma militärutgifter med möjliga motståndares.

USA står för ungefär hälften av ”imperiets” militärutgifter; eller för att uttrycka det på ett annat sätt, USA:s allierade fördubblar dess militärbudget. Inte konstigt att USA:s etablissemang är rasande över Trumps hantering av allianser.

USA-imperiet spenderar mer än tusen gånger så mycket som Nordkorea, vilket får talet om ”det nordkoreanska hotet” att klinga falskt.

Trump har fått mycket kritik från röster inom etablissemang för sitt sätt att använda militär styrka. Den grundläggande anklagelsen är att han

skrävlar och poserar men sedan drar sig tillbaka, vilket minskar USA:s trovärdighet. Han hotade att ”helt förstöra” Nordkorea 2017 men ett år senare berömde han **Kim Jong Un**.

Finansiell makt

Globalisering och internet har gjort det möjligt för Förenta staterna att på basis av sin finansiella styrka ta ett struhtag på det internationella banksystemet genom att använda finansiella sanktioner som ett viktigt instrument för USA:s makt, ibland genom surrogat som EU, eller genom att pressa tredje part, som kinesiska banker.

Finansiella sanktioner har använts i stor utsträckning, men det främsta offret hittills har antagligen varit Nordkorea, som effektivt har uteslutits från det globala banksystemet och mekanismer som SWIFT, nätverket Worldwide Interbank Financial Telecommunication.

Ett svar från Nordkorea, Iran och andra har varit att utforska kryptovalutor. Till och med chefen för Bank of England har föreslagit att det ”riskabla förlitandet på dollarn” bör avslutas genom att övergå till ett ”diversifierat multipolärt finansiellt system, vilket kan tillhandahållas av teknik”. Detta skulle utgöra en allvarlig utmaning för USA:s imperialism och Washington tar inte lätt på sådana frågor, vilket visats av gripandet av en amerikan som höll ett föredrag på ett kryptovalutaseminarium i Pyongyang.

Genom åren har Nordkorea lärt sig att hantera finansiella sanktioner men kostnaderna måste vara enorma och detta i sin tur resulterar i undernäring, även om man inte vill att vi ska se sambandet.

Mjuk mak bekräftar t

Huvudinstrumentet i USA-imperialismens arsenal är mjuk makt, och den kan variera från samtycke till beslöjat tvång.

Förenta Nationerna skapades som ett instrument för amerikansk makt under andra världskrigets sista dagar. Trots enstaka nederlag, särskilt i generalförsamlingen, och paranoia hos människor som **John Bolton**, har USA fortfarande en betydande dominans, särskilt i FN:s säkerhetsråd och i FN-organisationer.

Ett viktigt exempel på USA:s manipulation av FN:s säkerhetsråd är dess framgång med att få Nordkorea fördömt och utsatt för sanktioner för dess försök att sända upp en satellit, det enda land som klandrats för något som är en mycket vanlig och, bortsett från spionsatelliter, en fredlig aktivitet.

Resolutionen framförde det märkliga argumentet att uppskjutningen skedde med ”ballistisk teknik”; detta var korrekt, men som det nordkoreanska utrikesministeriet har påpekat, ”ballistisk missilteknik är det enda sättet att skjuta upp satelliter och de [permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd] skjuter upp satelliter mer än någon annan”.

FN:s säkerhetsråds resolutioner var ett resultat av en blandning av kohandel med Ryssland och Kina, trakasserier mot dem som kan ha haft invändningar och underdånighet från dess ”allierade”. Allt detta har varit flagranta brott mot FN:s stadga, folkrättens normer med principerna att nationer har lika suveränitet och att lagar bör gälla lika för alla.

Det har på senare tid funnits tecken på senkommet motstånd från Ryssland och Kina mot USA:s missbruk av FN, men reform av FN och att bända det bort från USA:s dominans är ännu inte i sikte.

USA:s makt innefattar också FN-organ. Undersökningskommissionen om mänskliga rättigheter i Demokratiska Folkrepubliken Korea 2014 tycks uteslutande ha baserat sig på obekräftade och aldrig ifrågasatta anklagelser från nordkoreanska ”avhoppare”

utvalda av Sydkoreas underrättelse-tjänst. Det är väl känt att avhoppare och flyktingar är otillförlitliga vittnen. Av helt förställda skäl, från desperation till girighet, konstruerar eller utbroderar de ofta historier.

Sydkoreas vasallroll

Det har länge varit uppenbart att om Sydkorea skulle kunna ha goda förbindelser med Nord (som förhoppningsvis leder till verkligt fredlig, ömsesidigt överenskommen och för båda sidor gynnsam återförening) och undvika krig med Kina (och Ryssland) var det nödvändigt för dem att stå på sig mot Förenta staterna, och försöka klösa till sig ett visst mått av suveränitet. Svept till makten av Ljusrevolutionen mot **Pak Geun-hye** hade **Moon Jae-in** möjlighet att försöka göra det, men det blev snart uppenbart att han skulle förbli underordnad Washington.

Konsekvenserna var förutsägbara. Tvingad av USA:s motstånd mot avspänning skulle nord-sydrelationen hamna i dödläge och Sydkorea skulle förbli underkastat nyckfullheten i Washingtons interna politik.

Den kanske främsta styrkan med den amerikanska modellen av imperialism är att den ger utrymme för underordnade eliter att låtsas vara oberoende allierade. Den sydkoreanska pressen, till exempel, när den rapporterar om gemensamma militära övningar, vilka liksom dess militär står under USA:s kontroll, eller utstationeringen av THAAD, riktad mot Kina till Sydkoreas nackdel, skriver som om det rörde sig om två förment likställda allierade, med Sydkorea omnämnt först.

Sydkorea ses av amerikanska strateger som väsentligt för dess inringning av Kina och som en bas för projicering av amerikansk makt, både ensamt och genom dess allierade, genom det maritima Asien och in i Indiska oceanen och längre bort. Sydkoreanska trupper förbereds för att sättas in inte bara mot Kina utan också mot Iran.

Korea hade liten betydelse för USA 1945 förutom dess geografiska läge. Koreakriget förändrade det. Kriget var det första som USA inte hade vunnit och markerade därmed en vändpunkt i USA:s imperialism.

Nordkorea rättfärdigade USA:s militära närvaro i Syd (och i viss utsträckning Japan), så om det skulle försvinna, fanns det risk för att USA skulle behöva överge sin framskjutna position i Nordostasien. Det var nödvändigt att demonisera Nordkorea och framställa det som ett farligt hot.

Även om ”det nordkoreanska hotet” är humbug, tror man allmänt på det och ”vad ska man göra åt Nordkorea” har blivit en nyckelfråga i amerikansk inrikespolitik. Detta är situationen som Trump ärvde 2016.

Det är viktigt att inse att Trump, eller vilken som helst president, bara är en del av USA:s maktstruktur och han kan störa etablissemangen och den etablerade Koreapolitiken, men han kan inte omintetgöra den. Militären, statsbyråkratin och kongressen – alla hindrar honom. När han lämnar scenen är det mycket troligt att föga kommer att ha förändrats vad gäller USA:s politik. Men han är president nu och hans störningar orsakar stor vända och ilska.

Etablissemangen må vara missnöjda med Trumps hantering av Syd, men det är rasande över hans försök att förhandla med Nord. En överenskommelse med Pyongyang, utöver dess nedrustning och kapitulation, innebär ingen fördel för imperialismen. Den nuvarande situationen är faktiskt mycket bra för den.

Nordkoreas kärnvapenavskräckning utgör inget militärt hot mot USA. Det är ett inrikespolitiskt problem för presidenten, inte en fara för USA.

”Maximalt tryck” innebär inga betydande ekonomiska kostnader för USA (även om det gör det för Sydkorea) och utgör ingen risk för amerikanska förluster. Det må vara ineffektivt för att tvinga Nordkorea att ge sig, i vilket fall den vanliga åtgärden är att öka sanktionerna snarare än ompröva politiken. Det orsakar undernäring, dålig hälsa, tidig död och ekonomisk nöd – verktyg för destabilisering – men etablissemangen, trots att det ofta slår sig för bröstet om mänskliga rättigheter, har inga betänkligheter om det och lägger väldigt lätt och bekvämt skulden på offret.

Å andra sidan skulle någon form av fredsavtal äventyra USA:s framskjutna position i Nordostasien och dess inringning av Kina.

Opassande toppmöten

Trump bröt en av imperialismens kardinalregler genom att besluta att inleda personliga förhandlingar med **Kim Jong Un**. Presidenten håller inte toppmöten med ledare för små oberoende länder. Det signalerar jämlikhet och legitimitet. För den imperialistiska tankeuppsättningen är jämställdhet mellan stater bannlyst.

Samtidigt verkar det som om Trump inte förstår dessa frågor. Han förstår inte vad etablissemangen bråkar om och han har ännu mindre förståelse för den nordkoreanska ståndpunkten.

Trots att Trump inte förstår imperialistisk politik, utser han fortfarande företrädare för etablissemangen till nyckelroller, Bolton är det främsta exemplet.

Det förutsägbara resultatet är att förhandlingarna kollapsar, som i Hanoi i februari 2019 och eftersom det inte har skett någon förändring har de förblivit i dödläge sedan dess. Bolton är borta, men politiken att kräva ovillkorlig underkastelse kvarstår.

2020 ser ut att bli ett tumultartat år som inleder en ytterligare period med fortsatt och fördjupad kris i USA. Misslyckandet med förhandlingarna med Nordkorea kommer att leda till ökad spänning på Koreahalvön och kan leda till politisk kris i Sydkorea. Försämring av USA:s förbindelser med Kina, Ryssland och Iran kommer att skärpa det nya kalla kriget och ge Nordkorea mer stöd än tidigare.

Om president Trump överlever till slutet av sin andra mandatperiod kommer han att lämna efter sig ett imperium försvagat av sin egen inkompetens och en rubbning av de politiska ramar som detta har skapat.

Tim Beal

Tim Beal är en numera pensionerad Nya Zeeländsk akademiker som har forskat och skrivit mycket om Asien, med särskilt fokus på USA:s imperialism och Koreahalvön.

Detta är ett utdrag ur en längre artikel publicerad 27 mars 2020 (innan covid 19-pandemin och de omfattande protesterna mot rasistiskt polisvåld ytterligare förvärrade situationen i USA).

<https://doi.org/10.1080/21598282.2020.1741961>